seda leiame Kalewi poea luguſt, mis kuulus Dr. Kreuzwald oſawalt meile kirja pannud.

Sell ajal, ja enne ning päraſt seda, kui Kalewid Eesti rahhwa kuningad oliwad, oli Tallinna doomi mägi kuulſa Eestlaste kautſi peſapaik, ning Kalewi poead ja nende kaardiwägi elustaſiwad ſeal ſees ning kaitſeſiwad waenlaste wastu wahwaste wõideldes Eestimaad ja merd.

Kord olnud ühel niiſugusel Kalewi poeal kaunis terane poeg; ta arwand iſa-iſade auu ja rikkuſt weel wäheſeks ning ſeepäraſt pannud ta ſiis ühel pääwal ſalamahti putked mängima ja läind maailmaſt weel ſuuremat auu ja rikkuſt otſima. Aga kes rikkaks tahawad ſaada, need langewad kiuſatuſe ja kõie ſiſſe ja ſeda ſündind ka meie edewnina Kalewi poeaga. Ta wa rauk ſattunud wa ſarwiliſe küiſt ja iga laps teab jo, et maaldrid ta kõhnale kaunis kabedad küined maaliwad; ſeſt on ometi weel õnn, et n'ad aga ta kolme jala külge küined maaliwad, ſeeläbi wõib ometi ikka waheſt mõni teraſem ta käppade wahelt kaapama panna.

Meie Kalewi poeal ep ole kül paha elu wa Jaagu juures olla olnud, ſiiski ta igatſend kogu ſüdameſt koeu tagaſi. Tema hooleks olnud wanapoiſi kõige kallim loom, üks õige põrikas, nuſt härg ſööta ja joota. Et ta aga, nagu kõik Eeſtlaſed omas ammetis truu olnd ja ei üſagi mustikut ep ole nälga närida laſknud, ſis tõuutand ta noore mehe wastu tänulik olla ja luband teda targa nõuu ja oſawa ettewõtmiſe läbi nii pea kui wõimalik koeu wanemate juure wiia. Nõnda ſündis ka.

Ühel ſügiſeſel õhtul ſoowis wa pergal ka peeruga tuld tuppa ja ſaatis noore mehe käsnaga rehetoaſt tuld tooma. Kui muſt härg rehal ſeda kuulis, et noormees rehetoas kobistas, ſiis kutſus ta ta eneſe juure, käskis oma panna ſanga lahti teha, ſeſt niiſugusel pimedal ööl olla kõige omaſem punuma panna. Ennem aga kui n'ad teele läkſiwad käskis muſt härg noort meeſt wanapoiſi õue pealt wiieſt weeloiguſt wiis wee tilka, ta haopinuſt kuuendama kubu ſeeſt kuus kuiiwa männi okkſa, ja ſeitſe ſammu ta ſeinaſt eemal, ſeitſe ſõredat liiwa tera eneſe kaaſa wõtta. Kui ſe kõik toimetud ſai, ſiis istus noor mees oma sõbra mustiku ſelga, muuſutas mokkadega ja läks nagu muugi kuningas oma päälinna poole.

Wa õelus ootas poiſſi pea tulega tulema, aga kui ta nägi, et ſe kaunis kaua tuuris, ſiis läks ta iſe kaapides rehe juure waatama. Aga ennä imet, ei poiſi tibagi enam näha; ta ſillmas rehale ja waata — ei mustikut ka enam kütke otſas olemas! —

Wana kuri pani kohe õlmad wõõ alla ja läks